

Roman Horký ze skupiny Kamelot

„Rád bych si zaválel s Claptonem, Knopflerem a Reou někde v malé hospůdce“

Čtyřicet let slaví kapela, jež se řadí do světa folku a country. Milují ji samozřejmě i vyznaváci trampské písně a ona sama si se stylovým zařazením hlavu nedělá. Jmenuje se Kamelot a v jejím čele stojí zpěvák, kytarista a skladatel Roman Horký. Výročí si připomíná na každém letošním vystoupení k novému albu Spasitel. V půlce září proběhl slavnostní koncert v brněnském Mahenově divadle.

TEXT: JAROSLAV ŠPULÁK (Právo)

„První styl, který jsem měl rád, byla trampská píseň. Ve třinácti letech, kdy jsem začal hrát na kytaru, mi tyhle songy totálně učarovaly,“ vypráví Horký, jenž byl u toho, když se v Brně dal Kamelot dohromady.

„Vůbec mi nevádí, když nás lidé zařazují do kategorie folk a country. Jsem na ty styly hrdý. Vždyť nejvíc zlidovělých písní pochází z nich. Nikdo z popařů či rockerů nesložil tolik hitů, které zůstaly žít mezi lidmi, jako portovní písničkáři. A byli to bratři Ryvolové, Kapitán Kid, Tony Linhart, Wabi Daněk, Honza Nedvěd, Pavel Žalman Lohonka, Jarda Samson Lenk, Pavlína Jišová, Jarek Nohavica

a další,“ vyjmenovává ikony žánru hudební, který už mezi ně se svou skupinou také patří.

„Založit kapelu v roce 1982 nebylo těžké,“ vzpomíná. „Tehdy se muzicírovalo mnohem víc než dnes a kapely se rodily jako houby po dešti. Pamatuji si, že na jihomoravském krajském kole Porty v roce 1982 soutěžilo v různých předkolech až sto padesát souborů. A tato číslka se postupem let rapidně zvyšovala.“

Dobovou nutností, jíž se museli ti, kteří chtěli za své výkony na pódiu pobírat honoráře, podrobit, byly takzvané přehrávky. Muzikanti předstupovali

před komisi a ta posoudila, zda jsou natolik dobří, aby mohli před lid.

„Amatérské přehrávky jsem poprvé dělal s kapelou Wanailon, ve které jsem hrál na sólovou kytaru. Komise mě velice chválila za přístup a kytarové dovednosti. Bylo mi sedmnáct a psal se rok 1981. Až v roce 1987 jsme jako Kamelot úspěšně složili profesionální zkoušky a stali se konečně muzikanty ve svobodném povolání. Od té doby jsem měl v občanském průkazu razítko s nápisem „umělec – svobodné povolání“,“ vzpomíná Horký.

„Vzpomínám si, jak mě předseda komise, operní pěvec pan Přichystal,

Foto: archiv Romana Horkého

mimochodem výborný chlap, vyzval, abych bez mikrofonu zazpíval libovolnou lidovou píseň. Zapěl jsem Za tú horú, za vysokú a pořádně se do toho opřel. Řekl mi, že mám silný hlasový fond a že bych mohl zpívat i v opeře. Potom mi nějaká soudružka položila otázku, zda vím, co se děje v Perském zálivu. Řekl jsem, že jsou tam vojska a námořní flotily USA. Když jsem po její výzvě dodal, že si tam Američané řeší ekonomické zájmy, a že tam rozhodně nemají co dělat, zvolala: Výborně! Skvělá odpověď! Poté přišla na jeviště Zuzka Růžičková, zpěvačka Starobrněnské dvanáctky, a té se zeptala, kdo to byl Babinský. Zuzka na ni vyhrkla: No přece starý lotr mexický. Po tomto faux pas jsme se všichni nasmáli. Ani o takové historky během zkoušek nebyla nouze,“ říká s úsměvem Horký.

Tragické osudy

Z původní sestavy Kamelotu zbyl už jen Horký. Má to poněkud smutné konotace. „Náš první bubeník Tonda Šmídek

Vůbec mi nevádí, když nás lidé zařazují do kategorie folk a country. Jsem na ty styly hrdý. Vždyť nejvíc zlidovělých písní pochází z nich.

zemřel náhle po mém návratu z vojny. Vystřídal ho Jarda Dědek Zoufalý, který před lety také odešel do muzikantského nebe. Zpěvačka Jana se vzdala hudební dráhy ve prospěch rodiny. Můj nejlepší kamarád Radek Bůček Michal zemřel po třinácti letech hraní v Kamelotu, vlastně na vrcholu naší společné cesty. Vladimír Pupa Chromeček, který hrál

na basu, vystřídal pozici a stal se manažerem. Předal jsem mu všechny své kontakty i zkušenosti, ale přesto později Kamelot opustil a dal přednost Frantovi Nedvědovi. A tak bych mohl vyprávět dál,“ pohlíží do minulosti Horký a z jeho slov je cítit trocha smutku. Zvláště pak, když se vrátí ke svému nejlepšímu kamarádu Bůčkovi.

„Radek byl klíčovou figurou a zpěvákem, na kterém stály pěvecké exhibice. Byl vynikajícím tenorem a řekl bych, že společně s Petrem Mukem byli nejlepšími zpěváky své doby. Můj baryton se s Radkovým hlasem krásně pojil a na kytaru jsem ho naučil hrát to, co jsem potřeboval, včetně typických beglajtů a riffů. Celé mládí i ranou dospělost jsme prožívali společně. Sňatky, rozvody, vojny, lásky, ale především muziku. Tě jsme byli vždy věrní a zůstávala pro nás na prvním místě. Po jeho náhlém odchodu, když mu praskla srdeční tepna, jsem musel převzít vše na svá bedra. Za pochodu jsem se učil moderovat koncerty, zpívat takřka celý repertoár

a také držet ochrannou ruku nad jeho nástupcem Viktorem Porkristlem, kterého mnoho našich fanoušků v počátku s Bůčkem nekompromisně srovnávalo a slovně sdíralo z kůže. Trvalo několik let, než přijali, že se Radek do Kamelotu už nikdy nevrátí," říká Horký.

Vítězná píseň

V roce 1987 vznikla písnička Zachraňte koně, největší hit kapely. „Inspiraci k jejímu napsání jsem našel v knížce Otakara Batličky Tábor ztracených. Byla v ní krátká povídka s názvem Prerie hoří. Konkrétně ona byla impulzem k napsání dramatického textu. V roce

Do dnešní doby napsal na 320 písniček. Skládá je při kytáře, o které říká, že je to jeho nejvěrnější milenka, nejkrásnější svět a nekončící inspirace.

obecně hrát. Museli jsme platit alimenty, nájmy, půjčky a podobně. Odjeli jsme tedy hrát do Švýcarska a z něj se vrátili jako králové. To byla ale ekonomická krize, podobná té, kterou jsme zažívali poslední dva covidové roky. Akorát s tím rozdílem, že tentokrát už jsme ani do toho Švýcarska nemohli. Lidskou krizi jsem ale v kapele nezažil," podotýká Horký.

Milenka kytara

Druhá kapitola příběhu skupiny Kamelot je zásadně ovlivněna vydáním debutové desky Zachraňte koně v roce 1990.

všechna vydavatelství a studia tvrdě zavřená," konstatuje Horký.

Do dnešní doby napsal na 320 písniček. Skládá je při kytáře, o které říká, že je to jeho nejvěrnější milenka, nejkrásnější svět a nekončící inspirace. V mládí ostatně posbíral na mnoha kytarových soutěžích řadu ocenění.

„Dnes mám vlastní edukační projekt Kytarová dílna Romana Horkého. Mám kolem tisíce žáků ze všech končin světa, kteří se učí mé kytarové hře, učí se mé finesy, má sóla, rytmy a vše, na co jsem během své pětadvacetileté praxe přišel a co jsem objevil," pyšní se šéf Kamelotu.

z předkapely předváděl nějaké exhibice. Horký si je však neodpustil, hrál mimo jiné sóla s kytarou za hlavou.

„Ritchie takový požadavek měl, to se vědělo. Promotér mě na to upozorňoval, ovšem já na to na jevišti nedbal a některá sóla si neodpustil. Ritchie moc dobře věděl, co je Kamelot zač, protože si nás z nabídky předkapel sám vybral. V šatně jsme si potom příjemně popovídali, a dokonce mi podepsal album kapely Deep Purple pro mého nemocného kamaráda. Řekl mi, že jsem první na světě, komu album své domovské, ale jím nenáviděné kapely podepsal," vzpomíná s úsměvem Horký.

Když se Romana Horkého zeptáte, co musí písnička mít, odpoví lakonicky: „3 P. Příběh, pointu, poselství.“

Roman Horký, foto: Tino Kratochvíl

Skupina Kamelot v aktuální sestavě, foto: Tino Kratochvíl

S Ilonou Csákovou v hudebním divadle v Brně, foto: Tino Kratochvíl

1987 jsme postoupili přes výběrová kola do celostátního finále soutěže Porta, které se konalo v Plzni v Lochotíně. Věděl jsem, že pokud chce Kamelot uspět, musí zahrát desetkrát lépe než ostatní kapely. Písničku Zachraňte koně jsem složil týden před Portou. Byla v tom šťastná shoda náhod, malá lest a také naše buldočí vytrvalost. Pamatuji si jako dnes, jak nás hurónský řev třicetitisícového davu po zahrání písně málem srazil z pódia. Na to se

nedá zapomenout," vzpomíná zpěvák a kytarista.

V září 1987 se Kamelot stal profesionální kapelou a o dva roky později udělal Horký přehrávky u Pragokonzertu. Byl o ně tenkrát zájem i v zahraničí a zdálo se, že se blýská na dobré časy. Po listopadu 1989 se ale začal zavedený kulturní a pořadatelský systém hroutit. Z kulturních domů a sálů se staly prodejny kobereců, nádobí a různé veteše. „Přišli jsme o živobytí a přestalo se

„Jsou na ní písně, které jsem napsal mezi roky 1981 a 1990. Na tu desku jsme čekali osm let. Pro mladého člověka je to nechtěně dlouhá doba a nevím, zda by dnes nějaká kapela dokázala tak dlouho čekat. Za socialismu pro nás ale byla

V roce 2002 hráli na Konopišti jako předskupina americko-britských Blackmore's Night. Ritchie Blackmore, šéf jmenované kapely, bývalý kytarista skupiny Deep Purple a výtečný instrumentalista, si nepřál, aby kytarista

Příběh, pointa, poselství

Kamelot vydal bezmála dvacet alb a všechna jsou pro něj důležitá. Objevuje se na nich celá řada zajímavých hostů, ať už jsou to Petr Vavřík, Libor Mikoška, Štěpán Smetáček, Laďa Kernl, Karel Holas, Vlasta Redl, Ilona Csáková, Blanka Šrůmová a další. Nikdo prý ale nikdy nebyl cíleně vybrán, prostě se to tak sešlo.

Když se Romana Horkého zeptáte,

co musí písnička mít, odpoví lakonicky: „3 P. Příběh, pointu, poselství.“

A když se ho zeptáte na jeho sen, odpoví: „Rád bych si zaválem s Ericem Claptonem, Markem Knopflerem a Chrisem Reou někde v malé hospůdce pro pár lidí a okoukal od nich nějaké kytarové finesy. Občas se mi o tomto setkání zdají krásné sny. Jednou jsem s Markem Knopflerem hrál na kašně u nás doma v Černých Polích. Byly to krásné tóny a ta hudba nás společně krásně pohltila.“ ☒

